

ČESKÁ REPUBLIKA
R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Česká advokátní komora** se sídlem Národní 118/16, Praha 1, o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2011, č. j. 30 A 16/2011 - 4,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, jímž soud postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému žalobu stěžovatele ze dne 19. 7. 2010, brojící proti rozhodnutí České advokátní komory.

[2.] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení a proti takovému rozhodnutí je kasační stížnost nepřipustná. Poučení krajského soudu o možnosti podat kasační stížnost je tedy chybné. Proto stěžovatel podal kasační stížnost, aby „*předešel zmatečnosti řízení a prodloužení procesu*“.

[3.] Kromě toho tvrdí, že Česká advokátní komora je profesní organizace se sídlem v Praze. Zákonná úprava však nezakazuje zřídit sídla organizačních jednotek mimo Prahu a pobočka se nachází v Brně. Pokud určování advokátů provádí ředitel této organizační složky v Brně, je de facto i de iure sídlem „*správní činnosti tohoto orgánu*“ Brno a není důvodné, aby soudní dozor prováděl „*vzdálený soud v Praze*“ namísto soudu nejbližšího.

[4.] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[5.] Stěžovatel výslovně neoznačil žádné kasační důvody, zakotvené v ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“). Nicméně s ohledem na jejich obsah má soud za to, že namítá-li stěžovatel formální a materiální vadnost napadeného usnesení, je zjevné, že uplatňuje kasační důvody podle písm. a) a d) cit. zákonného ustanovení.

[6.] Nejvyšší správní soud se předně neztotožňuje s názorem stěžovatele o nepřípustnosti kasační stížnosti podané proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu. Jakkoliv ponechává stranou značnou nelogičnost postupu stěžovatele, který podává kasační stížnost, o jejíž nepřípustnosti je přesvědčen, je třeba respektovat ustálený právní názor, podle něhož „proti usnesení, jímž krajský soud rozhodl o postoupení věci místně příslušnému soudu, je kasační stížnost přípustná“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101, podobně rozsudek ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 - 35, in: www.nssoud.cz). Jak je v citovaném usnesení zdejšího soudu vyloženo podrobněji, usnesení o postoupení z důvodu místní nepříslušnosti nemá charakter rozhodnutí, kterým se toliko upravuje vedení řízení, neboť se jím citelně zasahuje do práva účastníka řízení na zákonného soudce. „Rozhodnutí krajského soudu ve věci místní příslušnosti totiž právě s přihlédnutím k závažnosti uvedeného principu musí být umožněno podrobit přezkumu Nejvyšším správním soudem, a to tím spíše, může-li se v takové věci na Nejvyšší správní soud obrátit ten z krajských soudů, jemuž byla věc postoupena. Může-li takovou kognici vyvolat (nikoli ve svém ústavně garantovaném právu) dotčený státní orgán, tím spíše musejí mít takovou možnost i ve svém ústavně zaručeném subjektivním právu dotčení účastníci řízení.“

[7.] Druhá stížnostní námitka se týká toho, že k postoupení věci městskému soudu nebyl dán důvod. K tomu je třeba uvést, že podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. v relevantním znění platí obecné pravidlo, podle něhož je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.

[8.] V případě České advokátní komory je nutno vycházet ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 40 odst. 1 tohoto zákona se zřizuje „Komora se sídlem v Praze a s pobočkou v Brně.“ Stěžovateli je samozřejmě nutno přisvědčit v tom, že Česká advokátní komora představuje veřejnoprávní korporaci typu profesní samosprávy, má samostatnou právní subjektivitu a vystupují a jednají za ní jednotlivé orgány na základě jejich působnosti, vymezené zákonem a blíže konkretizované ve stavovských předpisech. V tomto dílčím aspektu se proto krajský soud dopustil nepřesnosti, když uvedl, že správním orgánem, který vydal rozhodnutí, je Česká advokátní komora. Ve skutečnosti totiž správní rozhodnutí vydává vždy příslušný orgán této veřejnoprávní korporace; samozřejmě jejím jménem.

[9.] U určení advokáta (případně u zrušení tohoto určení) zákon č. 85/1996 stanoví, že rozhoduje Komora (§ 18) a blíže vymezuje, že v rámci Komory toto rozhodování přísluší předsedovi Komory [§ 45 odst. 2 písm. a)]. Naopak ve vztahu k pobočce České advokátní komory v Brně zákon pouze demonstrativním způsobem uvádí, že tato zejména zajišťuje působnost pro evropské advokáty a advokáty se sídlem v obvodu krajských soudů v Brně a Ostravě a pro jejich advokátní koncipienty (§ 40 odst. 1). Je tak zřejmé, že se krajský soud nedopustil nezákonnosti, když dovedl místní příslušnost přezkumu správního rozhodnutí v obvodu Městského soudu v Praze. Příslušným orgánem Komory k vydání těchto správních rozhodnutí je totiž podle zákona její předseda, a ten nepochybně nemá sídlo na pobočce v Brně, nýbrž v Praze. Skutečnost, že příprava a zajištění rozhodnutí vydávaných podle ustanovení § 18 zákona o advokacii je fakticky delegována na brněnskou pobočku, není z hlediska vymezení místní působnosti správních soudů rozhodná.

[10.] Ze všech shora popsaných důvodů soud konstatuje, že kasační stížnost není důvodná, a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[11.] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu